

встановлюють як винагороди, так і штрафні санкції у разі порушення посадових інструкцій. Прийняті схеми матеріальних стимулів повинні постійно змінюватися та вдосконалюватися, бо постійні та незмінні схеми швидко входять в звичайний для працівників графік роботи та з часом не здійснюють жодного впливу на працівників. Потреби працівників у певному обсязі задовольняються і результативність роботи з часом знижується. Тому керівництво будь-якого підприємства має постійно звертати увагу на те, як створити сприятливі умови праці для працівників та зацікавити їх до більш якісної та продуктивної роботи, аналізуючи їх особисті мотиви. Використовуючи матеріальні стимули, потрібно враховувати, що вони залежать також і від матеріального становища працівника, рівнів та структури його доходів, особистих потреб, дієвості прийнятого механізму стимулювання.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Озеран А.В. Нормативно-правове регулювання бухгалтерського обліку і фінансової звітності в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vlca_ekon/2011_35/55.pdf С. 239.
2. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
3. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/322-08>
4. Закон України «Про оплату праці» від 24.03.1995 № 108/95-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/108/95-%D0%B2%D1%80>.
5. Закон України «Про колективні договори і угоди» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2464-17>.
6. Рекомендації щодо визначення заробітної плати працюючих в залежності від особистого внеску працівника в кінцеві результати роботи підприємства, затверджені Наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 31.03.1999 р. № 44 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uzakon.com/document/spart60/inx60537.htm>.
7. Методичні рекомендації щодо оплати праці працівників малих підприємств, затверджені Наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 13.08.2004 р. № 186 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/doc/?code=v0186203-04>.
8. Методичні рекомендації щодо організації матеріального стимулювання праці працівників підприємств і організацій. Рекомендовано наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 29 січня 2003 р. № 23 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/doc/?code=%76%30%30%32%33%32%30%33%2D%30%33>.
9. Папіріна О. Стимулювання праці, або як віддаючи не втратити / О. Папіріна // Оплата праці: організація та облік / ЗСЗ. – 2009. – Випуск 10. – С. 123.

УДК 336.276

Костюнік О.В.
*кандидат економічних наук,
доцент кафедри фінансів, обліку й аудиту
Національного авіаційного університету*

Слюсар Л.А.
*студентка
Національного авіаційного університету*

ОСОБЛИВОСТІ ПОДАТКОВОГО ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ТА ЇХ ВИЗНАННЯ В БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ

Стаття присвячена дослідженню податкового обліку основних засобів підприємства та їх визнання в цілях оподаткування та бухгалтерського обліку. Визначено суттєві відмінності податкового обліку основних засобів від бухгалтерського. А також у статті розкриваються основні поняття проведеного дослідження.

Ключові слова: основні засоби, податковий облік, необоротні активи, нематеріальні активи, амортизація, первісна вартість.

Kostiunik O.V., Sliusar L.A. ОСОБЕННОСТИ НАЛОГОВОГО УЧЕТА ОСНОВНЫХ СРЕДСТВ И ИХ ПРИЗНАНИЯ В БУХГАЛТЕРСКОМ УЧЕТЕ

Статья посвящена исследованию налогового учета основных средств предприятия и их признания в целях налогообложения и бухгалтерского учета. Определены существенные отличия налогового учета основных средств от бухгалтерского. А также в статье определены основные понятия проведенного исследования.

Ключевые слова: основные средства, налоговый учет, необоротные активы, нематериальные активы, амортизация, первоначальная стоимость.

Kostiunik O.V., Sliusar L.A. PECULIARITIES OF TAX ACCOUNTING OF FIXED ASSETS AND THEIR RECOGNITION IN ACCOUNTING

The article deals with the study tax accounting of fixed assets of an enterprise and their recognition for the purposes of taxation and accounting. Essential difference between tax accounting of fixed assets accounting and accounting has been revealed. Basic concepts of the study have been covered.

Keywords: fixed assets, tax accounting, non-current assets, intangible assets, depreciation, primitive cost.

Постановка проблеми. Недоліки національного законодавства у сфері бухгалтерського обліку та оподаткування створюють перешкоди для стандартизації та гармонізації бухгалтерського обліку взагалі та обліку

основних засобів зокрема. Тому питання визнання об'єктів основних засобів потребує подальшого дослідження, перш за все у частині поєднання бухгалтерського обліку та обліку потреб оподаткування.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблеми облікового відображення основних засобів на підприємствах знайшли відображення у працях багатьох науковців, серед них: В.В. Бабич, В. Баранов, П. Безруких, М.Т. Білуха, В. Бойко, М. Борисенко, Ф.Ф. Бутинець, С.Ф. Голов, В. Козак, О. Кузьмін, М. Крупка, Л. Лозовський, П. Павлов, Д. Палтемович, М. Пушкар, Ю. Стадницький, В.В. Сопко, А. Чухно, С. Шульман, І. Яремко та ін. Проте зміни, що відбулися в законодавстві України, вимагають перегляду поглядів та традиційних підходів до відображення основних засобів в обліку.

Постановка завдання. На основі викладеного матеріалу можна сформулювати завдання дослідження, яке полягає у визначенні відмінностей у формуванні вартості основних засобів у цілях бухгалтерського обліку та оподаткування з метою відображення в системі бухгалтерського обліку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Для здійснення своєї діяльності підприємства повинні мати необхідні засоби та матеріальні умови. Це найголовніший елемент продуктивних сил, який демонструє їх розвиток. За допомогою таких засобів людина впливає на предмет праці з метою трансформування вхідних матеріальних ресурсів у готовий продукт.

У сучасних економічних умовах важливою складовою господарської діяльності підприємств усіх форм власності є необоротні активи, які включають основні засоби, інші необоротні матеріальні активи, нематеріальні активи, амортизацію необоротних активів, довгострокові фінансові інвестиції, капітальні інвестиції, довгострокові біологічні активи, відстрочені податкові активи, довгострокову дебіторську заборгованість та гудвіл [1, с. 4]. Характерною їх особливістю є те, що вони беруть участь у процесі господарської діяльності довгий час, багаторазово, зберігаючи при цьому натуральну форму, а вартість свою втрачають поступово, у міру їх фізичного і морального спрацювання.

Необоротні матеріальні активи характеризуються двома особливостями: часовим фактором і величиною вартості облікової інвентарної одиниці активу. Сукупність таких інвентарних одиниць активу підприємства становить економічну категорію під назвою необоротні матеріальні активи.

Необоротні матеріальні цінності визначаються активами підприємства і відображаються в його балансі, якщо вони відповідають загальним критеріям визнання активів, а саме:

- існує ймовірність того, що підприємство/установа отримає в майбутньому економічні вигоди, пов'язані з використанням цих активів;
- їх вартість може бути достовірно визначена [2, с. 59].

Найбільшу питому вагу в структурі необоротних активів займають основні засоби, оскільки вони є важливою складовою господарської діяльності підприємств усіх форм власності. Методологічні засади формування у бухгалтерському обліку інформації про основні засоби, а також розкриття інформації про них у фінансовій звітності визначає Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби». Порядок відображення надходження основних засобів в бухгалтерському обліку та формування їх первісної вартості залежить від того, яким чином і на яких умовах вони придбані [2, с. 56].

Відповідно до П(С) БО 7, основні засоби – це матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду ін-

шим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний термін корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік) [2, с. 57].

Об'єкт основних засобів – це закінчений пристрій з усіма пристосуваннями і приладдям до нього; конструктивно відокремлений предмет, призначений для виконання певних самостійних функцій; відокремлений комплекс конструктивно з'єднаних предметів однакового або різного призначення, що мають для їх обслуговування загальні пристосування, приладдя, та єдиний фундамент, унаслідок чого кожен предмет може виконувати свої функції, а комплекс – певну роботу в складі комплексу, а не самостійно [2, с. 57].

У зв'язку із реформуванням податкової політики України з прийняттям Податкового кодексу виникли розбіжності в особливостях формування вартості об'єктів основних засобів при їх визнанні в обліку та під час оцінки в цілях оподаткування.

Згідно із Податковим Кодексом України, поняття основних фондів, що використовувалося у Законі «Про оподаткування прибутку підприємств», було замінене на «основні засоби». Новий порядок податкового обліку основних засобів (саме засобів, а не фондів), установлений ст. 144-146 ПКУ, досить серйозно відрізняється від звичного нам раніше. Якщо оцінювати його в цілому, то варто відзначити спробу законодавців максимально наблизити його до бухгалтерського обліку основних засобів.

Таким чином, у ПКУ, на відміну від П(С) БО, основні засоби визначаються як матеріальні активи, у тому числі запаси корисних копалин, наданих у користування ділянок надр (крім вартості землі, незавершених капітальних інвестицій, автомобільних доріг загального користування, бібліотечних і архівних фондів, матеріальних активів, вартість яких не перевищує 2500 гривень, невиробничих основних засобів і нематеріальних активів), що призначаються платником податку для використання у господарській діяльності платника податку, вартість яких перевищує 2500 гривень і поступово зменшується у зв'язку з фізичним або моральним зносом та очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких з дати введення в експлуатацію становить понад один рік (або операційний цикл, якщо він довший за рік) [3, с. 252].

Наведені визначення поняття «основні засоби» свідчать про відмінності, які раніше існували та були закріплені на законодавчому рівні. Так, у податковому обліку до основних засобів відносилися лише ті об'єкти, які використовуються в господарській діяльності. У той самий час у бухгалтерському обліку до основних засобів відносяться об'єкти, які використовуються у виробничій сфері, а також ті, що виконують соціально-культурні функції. На сьогодні ці протиріччя вирішено Податковим кодексом України.

Водночас п. 145.1 ПКУ передбачено розподіл основних засобів та інших необоротних матеріальних активів, як і в бухгалтерському обліку, на 16 груп замість 4. При цьому замість щоквартальних норм амортизації основних засобів встановлено мінімальні допустимі строки корисного використання основних засобів у розрізі кожної з груп. Облік вартості, що амортизується, ведеться за кожним об'єктом, що входить до складу окремої групи основних засобів, у тому числі вартість ремонту, поліпшення таких засобів, отриманих безоплатно або наданих в оперативний лізинг (оренду) як окремих об'єктів амортизації (п. 146.1 ПКУ). Амортизацію аналогічно бух-

галтерським правилам слід нараховувати щомісячно на кожен об'єкт основних засобів окремо впродовж строку його корисного використання (установленого підприємством) до досягнення ліквідаційної вартості такого об'єкта (п. 146.2, п. п. 145.1.4 цього Кодексу) [3, с. 249].

Відповідно до п. 146.15 ст. 146 Податкового кодексу України, нарахування амортизації окремого об'єкта припиняється починаючи з місяця, наступного за місяцем виведення з експлуатації такого об'єкта основних засобів або передачі його до складу невиробничих необоротних матеріальних активів за рішенням платника податку або суду [3, с. 250].

У цьому ж порядку відбувається виведення основних засобів з експлуатації внаслідок їх відчуження за рішенням суду. У разі зворотного введення такого об'єкта в експлуатацію або передачі до складу виробничих основних засобів, для цілей амортизації приймається вартість, яка амортизується на момент його виведення з експлуатації (складу виробничих засобів) та збільшується на суму витрат, пов'язаних з ремонтом, модернізацією, модифікацією, добудовою, дообладнанням, реконструкцією тощо. При цьому нарахування амортизації по такому об'єкту розпочинається у місяці, наступному за місяцем зворотного введення об'єкта в експлуатацію або передачі до складу виробничих засобів [3, с. 251].

Крім цього, до основних нестандартних ситуацій, що пов'язані з податковим обліком основних засобів, відносять вибуття у зв'язку з непридатністю до використання.

Відповідно до п. 33 та 35 П(С)БО 7 «Основні засоби», об'єкт основних засобів вилючається з активів (списується з балансу) у разі його вибуття внаслідок безоплатної передачі або невідповідності критеріям визнання активом. У разі часткової ліквідації об'єкта основних засобів його первісна (переоцінена) вартість та знос зменшуються відповідно на суму первісної (переоціненої) вартості та зносу ліквідованої частини об'єкта [2, с. 66].

На жаль, повної гармонізації бухгалтерського та податкового обліку в частині, що стосується основних засобів, не відбулося. Зокрема, збережено, як і раніше, розподіл основних засобів у податковому обліку на виробничі та невиробничі (останніми в ПКУ вважаються необоротні матеріальні активи, що не використовуються у господарській діяльності платника податку).

Основним засобом визнається той необоротний актив, що призначений для господарської діяльності, тобто планується використовувати в господарській діяльності. Господарська діяльність – діяльність особи, що пов'язана з виробництвом (виготовленням) та/або реалізацією товарів, виконанням робіт, наданням послуг, спрямована на отримання доходу та проводиться такою особою самостійно та/або через свої відокремлені підрозділи, а також через будь-яку іншу особу, що діє на користь першої особи, зокрема за договорами комісії, доручення та агентськими договорами (пп. 14.1.36 ПКУ) [3, с. 270]. Необоротні матеріальні активи, які не планується використовувати у господарській діяльності підприємства, відносяться до невиробничих основних засобів (п. 144.3 ПКУ) [3, с. 249]. Це означає, що витрати на їхнє придбання (створення) в цілях оподаткування не амортизують, але в бухгалтерському обліку таке розмежування відсутнє: необоротні матеріальні активи, які не спрямовано на отримання доходу (наприклад, дитячий майданчик, музичні інструменти для творчості та відпочинку працівників), обліковуються відповідно до П(С)БО 7.

Оформлюючи операцію з надходження основних засобів бухгалтерії, потрібно вирішити ряд завдань, зокрема: 1) правильно встановити та задокументувати, до якої з шістнадцяти груп основних засобів належить придбаний об'єкт; 2) визначити первісну та ліквідаційну вартості; 3) встановити та оформити наказом по підприємству строк корисного використання (експлуатації) та метод амортизації; 4) обрати метод нарахування витрат (застосовується до групи об'єктів) та розрахувати вартість, що амортизується; 5) визначити до якого виду податкових витрат (собівартості чи інших витрат) належатимуть суми амортизації та витрати, пов'язані з утриманням та експлуатацією об'єкта. Процедура визнання основного засобу є обов'язковою на етапі надходження об'єкта на підприємство. У цьому випадку виконують первісне визнання, у результаті якого об'єкт потрапляє до тієї чи іншої облікової групи (статті балансу) [4, с. 1].

У цілях оподаткування для того, щоб об'єкт був визнаний основним засобом, потрібно, щоб оцінена вартість необоротного матеріального активу перевищувала 2500 грн. Для порівняння із цією сумою використовується первісна вартість об'єкта, тобто весь комплекс витрат, що акумулюються в обліку згідно зі ст. 146 ПКУ, а не лише суму, сплачену постачальнику за нього. При цьому, якщо підприємство є платником ПДВ та використовуватиме даний основний засіб в оподатковуваних операціях, сума ПДВ не враховується [3, с. 246].

Отже, під час надходження на підприємство матеріального активу при його визнанні необхідно звернути увагу на термін корисного використання, на його вартість та визначити, до якої із 16 податкових груп належить об'єкт. За ПКУ, не визнаються основними засобами:

- вартість землі;
- незавершені капітальні інвестиції;
- автомобільні дороги загального користування;
- бібліотечні й архівні фонди;
- матеріальні активи, вартість яких менша або дорівнює 2500 грн;
- невиробничі основні засоби;
- нематеріальні активи [3, с. 246].

В бухгалтерському обліку із наведених винятків не визнаються основним засобом лише незавершені капітальні інвестиції (виключено змінами внесеними в П(С)БО 7 наказом Мінфіну від 18.03.11 р. № 372). Первісна вартість основного засобу у податковому обліку є одним із показників для нарахування податкової амортизації.

Із прийняттям ПКУ багато правил бухгалтерського обліку стали визначальними для оподаткування. Нові об'єкти необоротних матеріальних активів підлягають визнанню в обліку за початковою вартістю, під якою розуміють загальну суму витрат, понесених підприємством у процесі капітального інвестування щодо їх придбання або самостійного створення господарським способом.

У бухгалтерському обліку під первісною вартістю розуміють історичну, тобто фактичну собівартість необоротних активів. Вона дорівнює сумі грошових коштів або справедливій вартості інших активів, сплачених (переданих), витрачених для придбання (створення) необоротних активів (п. 4 П(С)БО 7). Тобто це вартість витраченого на придбання (створення) основного засобу. Саме за первісною вартістю придбані (створені) основні засоби зараховують на баланс підприємства та вона є базою для обчислення вартості, що амортизується (п. 4, 7 П(С)БО 7) [2, с. 59].

Придбані або самостійно виготовлені основні засоби зараховують на баланс підприємства за первісною вартістю (п. 146.4 ПКУ). Згідно з п. 4 П(С)БО 7, первісна вартість – це історична (фактична) собівартість необоротних активів у сумі грошових коштів або справедливої вартості інших активів, сплачених (переданих), витрачених для придбання (створення) необоротних активів. Залежно від джерела надходження основних засобів на підприємство складові та порядок визначення первісної вартості мають свої особливості [2, с. 59].

До первісної вартості об'єкту основного засобу, що придбаний (створений) повністю або частково за рахунок запозичень (позик, векселів, облигацій, інших видів короткострокових і довгострокових зобов'язань, на які нараховують відсотки (п. 4 П(С)БО 31 «Фінансові витрати»), також потрапляють фінансові витрати, тобто витрати на проценти та інші витрати підприємства, пов'язані з такими запозиченнями. Але не будь-які фінансові витрати, а виключно ті, які збільшують собівартість кваліфікаційних активів за правилами П(С)БО 31 «Фінансові витрати» [5, с. 277].

Правила формування первісної вартості основних засобів за ПКУ відповідають вимогам П(С)БО 7, але сама вартість може бути різною: всі витрати, що підлягають амортизації стосовно конкретного об'єкта і певної конкретної ситуації, слід перевіряти на відповідність вимогам кодексу щодо визнання витрат та їх документального оформлення.

Для забезпечення правильного відображення витрат, що формують первісну вартість об'єктів основних засобів при наявності багатьох об'єктів інвестування, доцільно кожному аналітичному рахунку присвоїти відповідний номер. Для чого корисно вести реєстр рахунків аналітичного обліку об'єктів капітального інвестування. У первинних документах (відрядні наряди, таблиці обліку відпрацьованого часу, акти на списання матеріалів та малоцінного інвентаря, бухгалтерські розрахунки тощо), які є підставою для списання здійснених інвестиційних витрат, відповідальна за інвестиційний об'єкт посадова особа або керівник відділу капітального інвестування обов'язково зазначає його реєстраційний номер та код аналітичного рахунка. Облік витрат інвестиційної діяльності на придбання або створення необоротних активів підприємства, відповідно до вимог Інструкції про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, обліковують на синтетичному рахунку 15 «Капітальні інвестиції».

Безпосередньо після проведення бухгалтерських записів про інвестиційні витрати на синтетичних субрахунках обліку процесу капітального інвестування їх кожного місяця фіксують у відповідних аналітичних рахунках. При введенні об'єкту в експлуатацію такі витрати списують у дебет відповідного субрахунку, на якому обліковують такий об'єкт основного засобу. Закриття кожного із аналітичних рахунків та списання нагромаджених інвестиційних витрат необхідно здійснювати тільки на підставі відповідних актів (форма № ОЗ-1 «Акт приймання-передачі основних засобів» тощо).

У синтетичному обліку такі операції відображають за дебетом рахунків обліку необоротних активів та кредитом відповідних субрахунків рахунку 15 «Капітальні інвестиції» [1, с. 3]. При організації аналітичного обліку витрат, що включаються до первісної вартості об'єктів основних засобів, важливим є забезпечення адресного відображення усіх прямих

та непрямих витрат за кожним обліковим об'єктом, який, після завершення виконання відповідного комплексу інвестиційних робіт має бути зарахований до складу відповідної облікової групи у складі основних засобів (рахунок 10 «Основні засоби»). Тому належна організація аналітичного обліку витрат, що включаються до первісної вартості об'єктів основних засобів, сприяє економії часу, чим підвищує продуктивність праці фахівців.

Аналогічно є ситуація, пов'язана із купівлею кількох основних засобів за одним договором, якщо в останньому окремо не виділяється вартість кожного з об'єктів, а вказується лише загальна ціна купівлі. У такому разі первісна вартість кожного з об'єктів встановлюється відповідно до п. 9 П(С)БО 7, за яким, якщо зобов'язання за кілька об'єктів основних засобів визначено загальною сумою, їхня первісна вартість обчислюється розподілом цієї суми (загальної вартості купівлі) пропорційно до справедливої вартості окремих об'єктів основних засобів.

Справедлива вартість – сума, за якою можуть обміняти актив або оплатити зобов'язання в результаті операції між обізнаними, зацікавленими та незалежними сторонами. У додатку до П(С)БО 19 «Об'єднання підприємств» зазначено, що для землі та будівель це – ринкова вартість; машин та устаткування – ринкова вартість, а за відсутності даних про неї – відновлювальна вартість (сучасна собівартість придбання) за мінусом зносу на дату оцінки; інших ОЗ – сучасна собівартість придбання за вирахуванням зносу на дату оцінки [5, с. 172]. Вважаємо, що аналогічно можна розподіляти й інші витрати, пов'язані з придбанням таких основних засобів, котрі не можна прямо віднести до первісної вартості конкретного об'єкта.

При оприбуткуванні основного засобу важливо правильно обрати групу, до якої він належатиме, адже від обраної групи залежить мінімально допустимий строк корисного використання об'єкта, на який орієнтуються при нарахуванні амортизації, та можливий метод амортизації. При визначенні групи основного засобу доцільно: 1) визначити функціональне призначення об'єкту основного засобу, для чого доцільно ознайомитися з його технічними характеристиками; 2) вивчити, як законодавчі документи тлумачать складові груп основних засобів (ПКУ, ЗУ «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», П(С)БО, МСФЗ та інших нормативних документах у частині, що не суперечить положенням ПКУ).

Висновки з проведеного дослідження. З наведеного вище можна зробити такі висновки. Процедура визнання основних засобів досить складна і суперечлива. Наявні недоліки та протиріччя національного законодавства у сфері бухгалтерського обліку та оподаткування створюють перешкоди для стандартизації та гармонізації бухгалтерського обліку взагалі та обліку основних засобів зокрема. Тому питання визнання об'єктів основних засобів потребує подальшого дослідження, перш за все в частині поєднання бухгалтерського обліку та обліку потреб оподаткування.

Слід зазначити, що повне об'єднання методик бухгалтерського та податкового обліку взагалі неможливо, оскільки вони мають різні цілі. Метою бухгалтерського обліку є надання достовірної інформації та фінансовий стан підприємства для потенційного інвестора. Податковий облік виконує фіскальні і регуляторні функції в інтересах держави. Тому певні розбіжності між цими видами обліку будуть існувати завжди.

У даний час на законодавчому рівні існує низка суперечностей, це твердження стосується про-

блем визнання основних засобів у бухгалтерському та податковому обліку. Суть проблеми полягає в тому, що визнання основних засобів по-різному трактується в бухгалтерському та податковому обліку. Для вирішення виявлених проблем необхідно законодавче врегулювання цих питань.

Таким чином, суттєве спрощення обліку основних засобів, на нашу думку, можливе лише за умови прийняття на законодавчому рівні даних бухгалтерського обліку за основу при формуванні показників податкового обліку.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, затверджена наказом Міністерства фінансів України від 30.11.1999 р. № 291.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 р. № 92, зі змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства фінансів України від 30.11.2000 р. № 989 та від 25.11.2002 р. № 731.
3. Податковий кодекс України : Затверджений від 2 грудня 2010 р. № 2755-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – 716 с.
4. Рекомендації № 561 – Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів» затверджених наказом Міністерства фінансів України від 30.09. 2003 р. № 561.
5. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 31 «Фінансові витрати», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 28.04.2006 р. № 415, зі змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства фінансів України від 24.09.2010 № 1591 та від 09.12.2011 р. № 48.
6. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 19 «Об'єднання підприємств», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 07.07.1999 р. № 163, зі змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства фінансів України від 21.01.2000 р. № 989 та від 10.12.2002 р. № 1213.